

Roman

Thuishaven
KIRSTIN ROZEMA

Kirstin Rozema

Thuishaven

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Nog één kop koffie tegen de zenuwen. Nog één examen dat op dit ogenblik wordt gemaakt, Engels dit keer. Een eitje, volgens welingelichte bronnen, zoals ze haar oudere kinderen noemt. Die hebben dit allemaal al gedaan en vonden het een makkie. Misschien zeiden ze dat ook om hun broertje moed in te spreken. Nog één kind dat haar opnieuw in spanning laat zitten of het dit keer wel lukt. Kreten als 'ik heb er een goed gevoel over' kent ze zo langzamerhand wel. Bob is nummer vier die examen doet en dit is zelfs zijn tweede keer. Hij kan het best, dat weet ze zeker. De vorige keer was het domme pech dat hij zakte. Op een tiende punt nog wel. Faalangst, weet ze. Pech, zegt hij. 'Nu gaat het beter' heeft ze al zeven examens uit zijn mond gehoord en ze heeft er zowaar vertrouwen in. Stel je toch eens voor: dan zouden ze allemaal klaar zijn met het voortgezet onderwijs. Niet dat het iets uitmaakt, want alle kinderen wonen nog thuis. Pien zelfs met aanhang, al is haar vriend Billy 'officieel' niet elke dag bij haar. Deeltijdsamenwonen is de term die ze gebruiken. Wat inhoudt dat hij er merendeels gewoon is.

Netta haalt de koffiebeker onder het apparaat weg en loopt ermee naar de grote tafel, die midden in haar eetkeuken staat. Ze gaat aan het hoofdeinde zitten en warmt haar handen om de warme beker. Maf hoor: ze heeft gewoon koude handen van de spanning. Gelukkig dat ze op dit moment alleen is en kan mijmeren wat ze wil.

Wat zou Bob in gedachten hebben mocht hij inderdaad slagen? denkt ze. Nee foei, wanneer hij straks geslaagd is! verbetert ze zichzelf. Heb er vertrouwen in. Hij heeft een goed verstand in z'n kopie. Die jongen komt er wel.

Ach, had Will dit maar kunnen meemaken... Wat zou hij trots op ze geweest zijn. Zijn kroost, zijn grote trots. Wat was hij kapot geweest van het feit dat hij ze achter moest laten. Het was veel te snel gegaan, nadat de diagnose eenmaal bekend was. Alvleesklierkanker... niet te genezen. Een sluipmoordenaar was het, had hij altijd gezegd. Je hebt niet in de gaten dat je ziek bent tot je de eerste verschijnselen krijgt en dan is het te laat. De kinderen waren ook nog zo jong geweest. Die hadden niet volledig beseft waarom papa ineens niet meer naar zijn werk kon. Waarom er mensen van de zaak bij hen thuishkwamen en waarom ze niet zo druk mochten zijn als ze normaliter waren.

De klap van de poort die dichtslaat, doet haar terugkeren naar de realiteit: er komt een kind thuis. Is het Bob? Ze kijkt op de grote klok boven het fornuis. Is dat niet veel te snel? Maar als ze even later zijn stralende gezicht ziet weet ze dat het goed is.

‘Echt een makkie, mam!’ komt hij opgewekt binnen. ‘Ik heb onderweg naar huis nog even nagedacht over wat de vragen waren en volgens mij heb ik meer dan de helft goed. Ik hoef ook maar een 5,7 te halen om te slagen, dus dat zit wel snor.’

Netta schudt bijna ongemerkt haar hoofd. Een 5,7? Dat is net een voldoende... Waar is de passie om een dikke voldoende te halen, zodat je een mooi cijfer op je eindlijst hebt? Met zo'n laag cijfer hadden Will en zij vroeger niet aan hoeven komen bij hun ouders. Op het gymnasium, waar zij vroeger op zaten, was het een prestige zo hoog mogelijke cijfers te halen. Maar goed; dat was toen. Lang geleden. In de ogen van de kinderen in ieder geval, want zij denken dat ze stokoud is. Ha,

wacht maar tot zij zelf halverwege de vijftig zijn, dan piepen ze wel anders, grinnikt ze in zichzelf. Ze mag dan wel op middelbare leeftijd zijn – wat klinkt dat oud – maar zo voelt ze zich zeker niet. Ze is nog jong van geest, heeft veel belangstelling voor wat er om haar heen gaande is en ze wandelt graag, al is dat in haar eentje niet altijd leuk. Maar dat weerhoudt haar niet om toch te gaan lopen. Ze heeft bedacht dat een goede wandeling door een dorp of stad misschien wel veiliger is dan in je eentje door het bos. Bovendien zie je dan ook nog eens iets anders en kan ze twee vliegen in een klap slaan als ze bijvoorbeeld een nieuwe jurk zoekt. En dat bewijst eens te meer haar stelling: vijfenvijftig is het nieuwe dertig. Nou... vijfendertig dan. Niet overdrijven. Zo jong voelt ze zich ook niet meer. Nee, geestelijk is ze vijfendertig. En geen dag ouder.

‘Wanneer komt het verlossende woord?’ wil ze van Bob weten. Ze kan zich niet meer herinneren hoelang haar dochter Indy destijds moest wachten. Wellicht komt dat omdat Indy meteen wist wat ze daarna wilde doen. Ze had haar plaatsje op het hbo al te pakken en moest alleen nog het vinkje achter de diploma-eis hebben voor ze verder kon. In de maanden tussen de uitslag van het examen en het moment dat ze startte met haar opleiding had ze als vrijwilliger in het verpleeghuis in het dorp gewerkt. Indy is echt het strebertje in hun gezin. Een jongedame van net twintig die een duidelijk levensdoel heeft en daar met volle overgave voor gaat. Zo anders dan haar oudere zus Pien, die direct na het behalen van haar vwo-diploma in een mooie kantoorbaan kon rollen. Dat haar baas de vader van Billy is, heeft daar zeker invloed op gehad. Maar eerlijk is eerlijk: Pien werkt hard voor haar centen en ze is serieus in wat ze doet. Ergens ook wel ambitieus, maar ze is ook gemakkelijk en daarin weer vrij besluiteloos. Met zesentwintig jaar is het toch niet vreemd dat je op jezelf gaat wonen in plaats van boven de garage bij je moeder? In het echt gaan samenwonen

is niet heel anders dan wat ze nu doen. Vooral omdat de relatie met Billy vrij serieuze vormen aanneemt: dan wil je toch onder het juk van je moeder weg? Maar dan is er ook Valentijn, die daar niet over na wil denken. Hij heeft zijn eigen plek in huis, zijn domein zoals hij het noemt. De zijvleugel van de woning, waar, toen Will en zij het huis kochten, een aanbouw van was gemaakt. Will heeft het stuk direct verbonden met het huis door een extra deur te plaatsen, zodat het nu een soort studio is met een eigen badkamertje. Voor een knaap van vierentwintig die volop studeert en ook volop van het studentenleven wil genieten – zolang het maar zo goedkoop mogelijk blijft – is die plek ideaal. Hij kan er slapen, studeren en zijn vrienden ontvangen.

‘Over twee weken, half juni,’ zegt Bob, terwijl hij met zijn gezicht in de voorraadkast zit om te kijken wat er te snaaien valt. ‘O, en ik ga vanaf morgen met de jongens op pad, dat weet je toch? We gaan kamperen, Jules z’n pa brengt ons met hun busje. Daar kunnen genoeg spullen in. Dus ik ga gelijk pakken, hoor. Doei!’

En weg is hij. Een blikje fris in zijn ene hand en een roze koek in zijn andere hand. Zijn sneakers en zijn rugzak met schoolspullen slingeren in de keuken. Typisch Bob! Sloddervos eerste klas. En ja, dat heeft hij ook van Will.

Netta wil nog wat zeggen, maar hij is al weg. Ze pakt haar mobiel en opent de agenda. Ja, inderdaad: daar staat het. Hij heeft het keurig in hun familieagenda genoteerd en zelfs de naam van de camping erbij vermeld. Ze grinnikt: het wordt nog weleens wat met die jongen.

Vakantie, dat is ook zoiets. Wanneer is ze voor het laatst echt op vakantie geweest? Ze doet vaak genoeg een stedentrip met een van haar vriendinnen, maar echt met de kinderen op pad is lang geleden. Te lang, besluit ze en er rijpt een plan in haar hoofd. Wat zou het leuk zijn – in haar opinie – om

nog één keer met alle kinderen op vakantie te gaan. Gewoon kamperen in Nederland, niet te gek of luxe, maar leuk. Een weekje of zo, dan is het ook goed geweest. Dan zijn ze elkaar waarschijnlijk wel zo zat, zonder de luxe van thuis, dat het ook tijd is om weer op te breken.

Ja, dat is een leuk plan! Sowieso is iets plannen echt haar ding. Dat doet ze veel te weinig. Het enige wat ze nog plant – ze moet er zelf om lachen – is wat er 's avonds gegeten wordt en waar ze het beste haar boodschappen kan halen. Ze zal straks tijdens het eten haar plan op tafel gooien en meteen vertellen dat het haar idee is en dat zij het zal uitwerken als iedereen het daarmee eens is. En betalen uiteraard. Het vakantiegeld is op de rekening gestort dus het kan best een keer.

Met die heerlijke wetenschap vliegt de rest van de middag voorbij. Ze maakt een warme maaltijd, dekt stipt om halfzes de tafel en vijf minuten daarna geeft ze een zwaai aan de grote bel die in de gang hangt. Dat is het teken dat ze moeten verzamelen. Op dit tijdstip betekent het uiteraard dat het etenstijd is. Iedereen weet het, die bel is door het hele huis te horen en ze komen allemaal binnen een paar minuten de eetkeuken in. Allemaal tegelijk ook nog eens, dat vindt Netta apart. En die blikken op de gezichten... wat is er aan de hand? Netta doet net of ze niets in de gaten heeft en zet de dekschalen op tafel. Ze gaat zitten en kijkt iedereen glimlachend aan. Dit is het moment om haar plannen te presenteren. Maar op het moment dat ze wil beginnen, onderbreekt Pien haar: 'Mam, we moeten je iets vertellen. We hebben allemaal iets wat je moet weten... Nee, schrik maar niet, hoor. Het is niets ernstigs. Ik denk dat je het juist wel prettig gaat vinden.' Ze lacht er wat zenuwachtig bij. 'Je krijgt het huis weer voor jezelf... Heel toevallig weten we het vandaag allemaal zeker: we vliegen uit.'

Netta's mond valt open van verbazing. Ze moet het even laten bezinken voor ze gaat vragen wat er gaat gebeuren. Maar zeker is wel dat haar plannen voor de gezamenlijke vakantie hierbij in het niet vallen.

Hoofdstuk 2

Voor de vierde keer hangt er een vlag met een boekentas in de vlaggenhouder.

‘Bijna cum laude,’ grapte Bob, nadat hij het verlossende telefoontje van zijn klassenleraar had gehad.

Tot haar grote opluchting, maar zeker ook haar verbazing heeft Bob het veel beter gedaan dan hij eerder aangegeven had. Zijn cijfers zijn zevens en achten. Goed, wel allemaal afgerond, maar er zit geen enkele onvoldoende bij. Die zoon van haar heeft mooi laten zien wat hij kan.

Over een paar dagen mag hij zijn diploma ophalen. Een bijzonder moment, zoals bij elk kind. Weer een moment zonder Will. Voor de vierde keer zal ze als alleenstaande moeder in de zaal zitten. Tijdens de diploma-uitreiking van Pien had ze het daar erg moeilijk mee. Nu zucht ze straks een keer en laat het gebeuren. Het is niet anders. Will zal er niet door terugkomen wanneer zij erg verdrietig is. En dat wil ze ook niet zijn voor Bob. Het is zijn moment. Het moment dat hij de echte stap naar volwassenheid zet. Vanaf september is ook hij uit huis. Ja, ook... dat was de verrassing van de eeuw die avond, dat ze wilde vertellen over haar plan om met z'n allen nog één keer op vakantie te gaan. Ze had direct gemerkt dat er iets speelde, toen ze met z'n allen tegelijk naar beneden kwamen. Niet uit elke hoek van het huis een kind, maar allemaal samen, alsof ze bij elkaar hadden gezeten. En dat bleek ook zo te zijn: ze hadden overlegd hoe ze haar moesten vertellen

wat er stond te gebeuren: ze zouden allemaal definitief uitvliegen – semi definitief, want de jongens hebben aangegeven weer terug naar huis te komen. Maar voorlopig vertrekken ze. Allemaal tegelijk nog wel, niet zoals bij haar vriendinnen eerst de oudste en de rest later. Nee, het lot heeft het blijkbaar zo gepland dat ze straks in een leeg huis zou thuiskomen. In ieder geval door de week zal er niemand meer thuis zijn, dat is al duidelijk. Of het voorgoed is, is voor haar nog maar de vraag. Bij Valentijn is er nog een kans op weer thuiskomen, omdat hij alleen voor zijn eindstage naar Maastricht verhuisd. Hij zal acht maanden stage gaan lopen en dan is hij definitief klaar met zijn opleiding. Er bestaat een kans dat hij bij het bedrijf waar hij op stage gaat kan blijven werken, maar dat is nog toekomstmuziek. Hij weet dat er altijd een plek voor hem is in dit huis.

Bob gaat in dienst. Als reservist heeft ze begrepen. Hij gaat een dienstjaar doen, om te zien of een baan bij Defensie iets voor hem is. Haar mond was opengevallen toen hij vertelde over zijn plannen.

‘In september ga ik naar Den Helder, voor mijn dienstjaar bij de marine,’ heeft hij haar verteld, die avond. Het viel op dat hij haar niet aan durfde te kijken.

Haar vork was halverwege het bord en haar mond blijven hangen en ze had hem vol ongeloof aangestaard. Duizend gedachten leken door haar hoofd te schieten voordat ze bijna piepend van schrik haar keel schraapte.

‘Dan zal je toch eerst gekeurd moeten worden, neem ik aan. Je kunt niet zomaar een baan bij Defensie krijgen, dat weet ik van buurman Mark. Daar komen allerlei keuringen aan te pas, heb je daar wel aan gedacht?’

‘Ik heb alle keuringen al achter de rug, zowel de fysieke als de geestelijke,’ had hij zo rustig mogelijk verteld, maar ze had gezien dat zijn wangen steeds roder werden.

Haar vork was naar beneden gegaan en haar hand lag bewegingloos naast haar bord.

‘Wanneer heb je dat gedaan dan?’ had ze nog uit kunnen brengen. Ze had al het bloed uit haar hoofd voelen trekken, maar had het gelijktijdig heel warm gekregen.

‘Ik ben tijdens dit schooljaar een paar keer daarnaartoe geweest en ik heb in april gehoord dat ik aangenomen ben. Ik kan dus in september beginnen.’ Zijn hoofd was omhooggegaan en nu had hij haar wel aangekeken. Zijn blik was bijna uitdagend geweest.

Netta herinnert zich dat moment nog goed. En ook het stemmetje in haar hoofd dat had geschreeuwd dat ze over moest gaan op een ander onderwerp, wilde ze niet in huilen uitbarsten. Het hoe en wat en vooral met hulp van wie kwam later wel ter sprake. Dus had ze Bob verder genegeerd. Net als hij had gedaan op het moment dat hij dit allemaal had bedacht. Hij had haar niet nodig gehad in deze belangrijke beslissing, dus ze mocht hem best laten voelen hoe dat op haar overkwam: genegeerd worden.

Ze heeft er – ook tijdens de heerlijk week in Zeewolde waar ze gekampeerd hebben – dan ook geen woorden aan vuil gemaakt.

Ze heeft tijdens die week vooral erg genoten. Nagenietend denkt ze terug aan de plek die ze toegewezen hadden gekregen. Een veld, niet te ver van het meer, dicht bij de campingwinkels en ook nog eens vlak bij het restaurant. Wat hebben ze het getroffen met het weer. Het heeft geen moment geregend. Ze hebben hun dagen doorgebracht met het bezoeken van stadjes en met zwemmen in het meer. Ze hebben boswandelingen gemaakt, wandelden vanaf de camping naar het centrum om boodschappen te doen voor de barbecue 's avonds. De heerlijke lange avonden staan nog in haar geheugen gegrift. Wanneer ze een spelletje speelden of gewoon lui voor

de tent zaten. Gouden momenten die ze zo lang mogelijk vast had willen houden. Maar een week is zo voorbij en eenmaal thuis werd het al snel een drukte van belang doordat iedereen uitvloog.

‘Zeg Pien, zorg je ervoor dat ik ook nog keukenspullen overhoud?’ vraagt ze, terwijl ze de bananendozen die in de keuken staan steeds voller ziet worden.

Pien en Billy gaan ‘op zichzelf wonen’. Een kilometer verderop, net buiten de rand van het dorp hebben ze een flatje gekregen. Een appartement volgens Billy, maar Netta kan er alleen het woord ‘flatje’ aan hangen. Klein, nu nog bijzonder smoezelig, en driehoog. Een portiekflat is het, een van de eerste complexen die gebouwd werden toen de woningnood grotere vormen aan begon te nemen. Het kost niet veel en ze weten beiden dat ze er samen een paleisje van gaan maken. Met een groot deel van haar huisraad, zoals het nu lijkt.

‘Nee hoor, maak je geen zorgen. Je krijgt alles weer terug. Ik wil alleen kijken of ik die spullen ga gebruiken in het dagelijks leven. En als dat zo is, dan kopen we zo’n zelfde item voor onszelf en dan krijg jij dit weer terug,’ vertelt ze luchtig.

‘Ik wil eerst zien wat je ingepakt hebt voor je ermee naar de flat gaat, hoor. Ik kan niet zomaar alles missen omdat jij die apparaten eerst wil uitproberen,’ remt ze het enthousiasme van haar dochter af. Ze weet nu al dat Pien helemaal geen keukenprinses is en ook Billy blaakt niet uit van vakmanschap in de keuken. Dat zullen veel kant-en-klaarmaaltijden worden en pizza van de pizzaboer uit het dorp. Die zal zijn gang naar dit huis gaan missen, grinnikt ze in zichzelf.

Een goed deel van het geld voor de verbouwing van de pizzeria komt uit hun portemonnee, heeft ze weleens gescherend gedacht. De bezorgers kennen de namen van al haar kinderen. Ze begroetten haar als ze door het dorp loopt om boodschappen te doen. Ze hoort ze nog net niet zeggen dat

ze minder levensmiddelen in huis moet halen, omdat hun bezorging anders gevaar loopt. Wat zullen ze haar adres straks missen...

Indy, lieve gevoelige Indy, het meisje dat eerst aan anderen denkt en dan pas aan zichzelf, heeft heel voorzichtig naar voren gebracht dat het voor haar baan als verpleegkundige in opleiding toch beter is om dichterbij het ziekenhuis te gaan wonen. Ze kan in een studentenhuis terecht, bij haar studiegenoten. Een kleine kamer voor zichzelf, een gezellige woonkamer met keuken op dezelfde vloer. Ze zal voor haar warme maaltijd naar het personeelsrestaurant gaan als haar werktijden het toestaan. De late diensten en nachtdiensten zijn onderdeel van haar leven geworden en ze vindt dat het beter is om daarom haar woonsituatie te veranderen. Vooral laat in de avond klaar zijn met werken en dan weer naar huis moeten, ervaart ze als een steeds groter wordend probleem. Daarvoor wonen ze net te ver van het ziekenhuis vandaan.

‘Vind je het echt niet erg, mam?’ heeft ze gevraagd, nadat iedereen zijn of haar plannen die avond bekend had gemaakt. Waarschijnlijk had Indy wel de bedenking gezien die ze gevoeld had. Had zij voorbij de opgewekte blik kunnen kijken en misschien had ze een beetje van de paniek gezien die haar moeder even was overvallen. Even maar, gelukkig. Ze had het weten te reduceren tot lichte schrik, om wat ze allemaal nog te doen stond voor het zover was.

Ze had Indy in haar armen genomen en haar bezworen dat het goed was. Dat ze er allemaal aan toe waren uit te vliegen en dat zij van haar rust ging genieten. Na drie keer goed slikken had ze er zelf ook in geloofd.

Dat gevoel is op dit moment te ver weggezakt om nog realistisch te zijn. De keuken is een puinhoop. Pien heeft alle keukenkastjes leeggehaald, zodat het voor haar gemakkelijker is te bekijken wat ze mee wil nemen. Billy komt af en toe

dozen ophalen – er zijn er bij die ze niet bekeken heeft – en hoewel er veel verdwijnt, lijkt het alsof de puinhoop alsmar groter wordt.

‘Pien, je gaat alles straks weer opruimen, hoor. Pak de kastjes weer in zoals ze waren. Ik krijg een beetje rode vlekken van je enthousiasme en ik kan je niet zeggen dat dat enthousiasme van jou op mij overslaat... We moeten straks ook het wasgoed nog uitzoeken, hè. En daar ga je me echt mee helpen, want jullie hebben er een zootje van gemaakt nadat we terug zijn gekomen van de camping.’

‘Geen tijd voor, laat de jongens dat maar doen. Die hebben de meeste zootje gemaakt. Ik ga straks naar de flat...’ hoort ze vanaf de keuken die ze intussen heeft verlaten om zich niet nog meer te ergeren.

Ze heeft een punt, die dochter van haar. Een week kamperen met meiden gaat – zoals haar ervaring nu is – beter zonder de jongens erbij. Maar ze knijpt haar handen dicht van dankbaarheid dat ze toch met z’n allen zijn gegaan. De meiden en de jongens samen. Haar rijkdom bij elkaar op een klein stukje camping. Een ander zou zijn schouders ervoor ophalen: niets bijzonders toch als je normaal ook de hele tijd samen bent. Maar voor haar is dit een week met een gouden randje geweest. De waarschijnlijk laatste vakantie die ze als gezin doorbrengen. Kostbaar, zo voelt het. En daar neemt ze de rommel die het met zich meebrengt graag mee voor lief. Ze glimlacht wanneer ze terugdenkt aan de troep die de kinderen in hun tent hadden. Maar, zo had ze zich voorgenomen, ze heeft zich er niet aan gestoord. Hun probleem.

Straks is dit allemaal vergeten, sust ze zichzelf. Dan heb je het huis voor jezelf en kun je doen en laten wat je wilt. Zonder dat je je hoeft te ergeren aan hun rommel.

Een heerlijk vooruitzicht, al valt het haar met de dag zwaarder.

Ine, haar hartsvriendin, stuurt zelfs iedere dag grappige appjes om haar te ondersteunen.

Nog even doorbijten, straks kun je elke dag eten wat je zelf lekker vindt en hoef je met niemand rekening te houden, appt ze dan. Of: Stel je eens voor dat je wasmachine nog maar een keer per week hoeft te draaien... Heerlijk toch!

Ine bedenkt het leuk. Maar Bob kan in de weekenden gewoon thuis komen en Valentijn heeft al laten vallen dat hij daar misschien ook wel voor te porren is.

‘Ik kom gewoon in de weekenden naar huis hoor, lekker nietsdoen en me laten verwennen,’ had hij uitdagend gezegd. ‘Net als “brigadier Bob”, onze parttime militair in spe.’

Er had gelach geklonken. Brigadier Bob, dat sloeg nergens op, maar zodra het over Valentijns lippen was gekomen, is dat zijn nieuwe koosnaampje geworden. Hij spreekt de laatste dagen zelfs over zichzelf in de derde persoon als die befaamde brigadier en heeft plechtig medegedeeld dat hij als Brigadier Bob toch waarschijnlijk niet thuis zal komen, omdat het leven in Noord-Holland hoogstwaarschijnlijk in de weekenden veel leuker is dan zijn kamer thuis.

Ze moet het nog zien. Ze is er bij lange na niet van overtuigd dat ze in de weekenden alleen is. Twee, misschien drie weekenden zal hij de bloemetjes buiten zetten en dan is het geld op. En dan komt hij heus wel weer thuis. Dat weet ze haast wel zeker.

Na weer een week waarin voorbereidingen zijn getroffen, haar huis steeds leger lijkt terwijl de stapels wasgoed en troep voor de stort steeds hoger worden, roept ze hen allemaal voor een laatste keer samen aan tafel bij elkaar. Ze heeft een heel grote pan bami gemaakt, bijna genoeg voor een weeshuis. Nadat ze alles door elkaar heeft gemixt en de gebakken eieren op een andere schaal heeft gelegd, kunnen ze gaan eten. Ze heeft het gezellig gemaakt. Echt een gedekte tafel, met tafelkleed,

servetten, kaarsen. Een wijntje voor de meiden, een biertje voor de mannen.

Als iedereen heeft opgescheept, schraapt ze haar keel.

‘Jongens, ik heb nog iets heel leuks kunnen organiseren. Het is kort dag, dus mocht je al plannen hebben, dan moet je die maar afzeggen. Maar overmorgen gaan we met z’n allen naar Amsterdam. Ja Billy, jij hoort er uiteraard bij, dus jij gaat ook mee.’ Ze bekijkt de gezichten en wacht op een reactie.

Er worden telefoons tevoorschijn gehaald nadat Netta daarvoor haar toestemming gegeven heeft, want telefoons tijdens het eten zijn in huize Lubbers niet toegestaan. Er wordt gescrold en al snel komen ze tot de conclusie dat overmorgen zondag betekent. Ze moet er stiekem om giechelen: in haar tijd wist je je agenda uit het hoofd, of je keek naar de papieren versie die meestal in de keuken hing. Tegenwoordig gaat dat allemaal via apps en weten ze vaak niet eens welke dag het is. Maar toegegeven: het is handig dat ze allemaal dezelfde agenda bijhouden. Voor de alledaagse dingen dan. Zo heeft ze zicht op welk kind wat te doen heeft op welk moment. En weet ze bovendien nu al dat niemand belangrijke plannen heeft voor de zondag.

‘Zondag,’ zegt Valentijn. ‘Ik wilde naar de klimhal gaan met Mark en Mick. Wat wil je gaan doen dan?’

“‘Wilde gaan’ is dus nog niet definitief afgesproken, want het staat niet in de agenda,’ geeft Netta terug.

‘Ik hoef alleen mijn spullen klaar te maken, maar dat duurt geen hele dag,’ zegt Indy.

‘Wij wilden naar de woonboulevard gaan om spullen uit te zoeken voor ons appartement,’ zegt Pien, maar ze ziet haar moeder bedenkelijk kijken. ‘Maar dat kan vandaag of morgen ook wel als jij iets leuks in gedachten hebt.’ Ze tempert snel en kijkt Billy alvast dreigend aan, zodat hij zich stilhoudt.

Bob is duidelijk en direct als altijd: ‘Eerst horen wat je van

plan bent en dan kijk ik of het past.' Een opmerking die hem boze blikken oplevert van zijn zussen. Netta doet haar uiterste best om niet te reageren. Dit is Bob nu eenmaal: een aardje naar zijn vaartje, zoals haar vader vroeger al zei. Nu reageren is waar hij op uit zou zijn, dus ze is verstandig en houdt haar mond.

'We gaan naar Amsterdam. Met de trein. Dus je hebt de ochtend voor jezelf, maar om halftwee zitten we in de trein. En later kun je je eigen ding doen in Amsterdam of waar je maar wilt. Ik wil met jullie iets gaan eten, ter afsluiting van de vakantie en van jullie laatste dag thuis. Maar dat doen we lekker hier in de buurt, anders wordt het nachtwerk voor we thuis zijn,' laat Netta een beetje van de verrassing doorschemeren.

'We gaan dus iets doen in Amsterdam, in de middag,' puzzelt Pien en ze is al aan het zoeken op internet. Op een gegeven ogenblik stopt ze, gaat verbaasd en vooral verrast rechtop zitten en kijkt met grote ogen eerst naar Netta en dan naar Indy. Die al met een grote glimlach zit te wachten tot de anderen hebben bedacht wat zij al wel haast zeker weet.

'Amsterdam Centraal of eerder uitstappen?' wil ze weten.

Netta geeft aan dat ze eerder uitstappen en Pien gilt nog net niet van opwinding.

'Mam? Echt? Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?' wil ze weten en ze springt haast op haar stoel.

'Wat?' willen Bob en Valentijn bijna tegelijk weten.

'Indy, jij weet het ook?' wil Pien nu weten en Indy knikt.

'Ik denk dat ik het inderdaad wel weet, mama kennende. Al snap ik niet hoe ze dat heeft kunnen fiksen. Maar als het zo is, dan ben ik onmiddellijk van de partij. Ziggo Dome?' vraagt ze en Netta knikt glimlachend.

Pien springt op, maakt een rondedansje en trekt Indy op, die op een iets bedaardere manier meedoet. De jongens staren

nog steeds vol onbegrip naar het tafereel.

‘Greencard, sukkels! Mam heeft kaarten voor Greencard weten te krijgen! Niet te geloven: ik ben echt zo ontzettend blij. Het maakt me niet eens uit waar ze staan om op te treden: dit is geweldig. En zondag? Dat is het extra concert wat ze geven, toch? O mam: je bent een topper!’ gilt Pien en Netta kan nog net haar wijnglas grijpen voor het op de grond beland.

‘Nee?’ zegt Bob nu vol ongeloof. ‘Heb je daar echt kaarten voor kunnen krijgen? Hoe dan?’

Netta legt uit dat ze de Australische band al jaren volgt, maar nooit de moed heeft gehad naar een concert te gaan. Te ver weg, net op vakantie, uitverkocht. Meestal dat laatste. Maar dit keer heeft ze geluk gehad.

‘Ik keek precies op het moment dat de verkoop voor het extra concert werd gestart, en toen heb ik direct zes kaarten gekocht. Ik heb niet eens gekeken waar we terechtkomen, in de zaal of ergens waar we zitten, maar dat mag de pret niet drukken, denk ik. We gaan ze eindelijk zien, na al die jaren. Later, als jullie zo oud zijn als ik, vertel je je kinderen dat hun oma met jullie naar een concert van een wereldberoemde band is geweest. Steek die maar in je zak: dit overtreffen jullie me niet meer!’ lacht ze.

Indy hangt om haar nek om haar te bedanken en fluistert: ‘Was dat niet veel te duur? Zullen we gewoon meebetalen? Die kaartjes moeten je een vermogen hebben gekost, lieve mama...’

Netta draait zich een beetje om zodat ze Indy aan kan kijken. Ze pakt diens gezicht tussen haar handen en geeft haar een zoen op haar wang. ‘Nee hoor, pop, dat zit wel goed. Maak je geen zorgen. Maar wat lief dat je daaraan denkt.’

Als de rust een beetje teruggekeerd is en er van de maaltijd genoten wordt, staat Netta nog even op en haalt een grote envelop tevoorschijn, met daarin de zes printjes van de tickets.

Ze laat ze zien en wanneer haar kroost het logo ziet, de cirkel met daarin de boot met drie zeilen – of is het The Sydney Opera House? – weten ze dat het echt waar is: ze gaan naar het zo gewilde concert! Bij de meiden gaat het vervolgens vooral over hun outfit; de heren filosoferen over de bezetting van de band, waar dit laatste jaar best veel over te doen is geweest. Informatie die Netta op de voet gevolgd heeft als diehard fan van het eerste uur.

De uren kruipen voorbij, heeft ze het idee. Maar uren worden dagen en dan is het eindelijk zover dat ze op het station staan en wachten op de trein die hen naar Amsterdam brengt. Het idee dat ze haar helden eindelijk gaat zien geeft haar kriebels in haar maag. Ze voelt zich een jong schoolmeisje, zo opgewonden is ze. Voor de zekerheid neemt ze wel oordoppen mee, want ze heeft gehoord dat de muziek tijdens festivals nu veel harder is dan vroeger, toen Will en zij samen gingen.

Ach, wat zou hij trots op haar zijn dat ze dit nu met de kinderen doet. Will kende haar voorliefde voor de band en hij zou haar groot gelijk gegeven hebben dat ze dit onderneemt. En hij zou er lachend bij gezegd hebben dat ze de kinderen als oppas bij zich heeft, omdat ze geen idee heeft hoe alles werkt tijdens een concert. Ach, af en toe gaat ze met Ine naar een optreden in de schouwburg of een openluchtconcert, maar zoiets als de Ziggo Dome gaat een stapje verder. Het heeft een flinke klap geld gekost, maar ze kan het doen en het laatste hemd heeft immers geen zakken. Dus waarom niet? De kinderen weten nog niet dat ze van plan is om zich ook bij de merchandise uit te leven, dus dat gaat nog wat worden. Mama gaat op de moderne toer.

De kinderen zijn al erg enthousiast over de act in het voorprogramma, maar die raken niet Netta's juiste snaar. Dat komt pas als na de pauze eindelijk Greencard op het podium

komt. Ook de rest van de zaal is super enthousiast wanneer de bandleden worden voorgesteld en Netta wordt bijna licht in haar hoofd van opwinding. Ze heeft de geschiedenis van deze personen meegemaakt vanaf dat ze een jaar of twintig was en het lijkt of ze samen ouder zijn geworden. Het publiek bestaat voor het grootste deel uit mensen van haar leeftijd. Met ook een heleboel jonkies erbij. Voor haar staan een aantal jongelui in de leeftijd van haar eigen kinderen, maar de man die naast haar staat mee te deinen is van haar leeftijd. En hij heeft het minstens zo naar zijn zin, ziet ze al snel. Maar dan wordt ze gegrepen door de muziek en ze laat het eerste deel van het concert heerlijk over zich heenkomen. Ze heeft de pauze dan ook hard nodig om weer op adem te komen en iets te drinken te kopen. Indy en Bob zijn degenen die zich door de mensenmassa wringen om iets te halen, terwijl zij hun plek in de zaal bezet houden. Ze staan te mooi vooraan om die plek aan anderen af te staan, vooral omdat het concert volledig uitverkocht blijkt en er dus geen enkele plek meer over is. Netta geniet! Er wordt populaire muziek gedraaid die wel enigszins bij dit genre past, maar meer bekend is bij de algemene groep Nederlandse luisteraars. Het is gezellig, dat bovenal.

Als Bob en Indy terugkomen, stroomt de zaal langzamerhand weer vol. Het is erg gezellig, de muziek staat niet te hard en wanneer een Nederlandse hit wordt gedraaid, komt het zelfs tot een soort linedance in de zaal. Netta bedenkt zich dat het jammer is dat ze dit nooit eerder heeft gedaan. Waarom eigenlijk niet? Ze is zelfstandig genoeg om alleen op stap te gaan. Misschien kan ze Ine wel een keer meenemen, maar het besluit is nu wel genomen dit vaker te gaan doen. Wanneer krijgt ze weer een kans om zoiets mee te maken? Dit is een bucketlistpuntje en dat ze dat nu aan het verwezenlijken is, is haast ondenkbaar. Dat ze tegenover de man staat bij wie ze in haar jonge jaren wegzwijmelde... dat is iets wat ze nooit

gedacht had mee te mogen maken. Maar achteraf bleek het zo simpel: tickets kopen en daadwerkelijk gaan. Het leven pakken op de manier waarop zij dat wil. Ze leeft nu, dus nu is de tijd om er alles uit te halen wat ze maar kan. Ze is van plan dat ook te doen.

De tweede helft van het concert is haast nog beter dan de eerste helft. Vooral als blijkt dat er nog veel meer beroemdheden aanwezig zijn dan ze hadden verwacht. Een luid gegil klinkt wanneer de leadzanger van een Nederlandse band op het podium wordt geholpen en samen met de leadzanger van Greencard een van hun hits zingt. Het is een kippenvelmoment en de Nederlandse band vertelt na afloop dat dit een zogenaamde *payback* is voor wat er een dag eerder tijdens hun eigen concert gebeurde, toen Greencard daarbij aanwezig was.

De opwinding is groot bij Netta wanneer ze beseft dat ze zomaar een deel van dit geheel mag zijn. Een ervaring die ze vast en zeker nooit meer gaat vergeten en waarvan ze nu geen genoeg kan krijgen. Thuis gaat ze zoeken naar de nummers die nu gespeeld worden, om dat gevoel vast te houden en terug te denken aan de heerlijke tijd die ze nu heeft. En dan mag ze zelfs de speakers zo hard zetten als ze wil. Ze hoeft geen rekening meer te houden met anderen; een gevoel dat nu ineens wel prettig voelt.

Ze voelt een arm om haar schouders en Indy schreeuwt in haar oren: 'Vermaak je je, mam? Ik vind het zo fantastisch dat ik nu met mijn moeder bij een concert sta!'

Ze kijkt haar dochter vertederd aan en geeft haar snel een zoen op haar haren.

Ach meisje toch, denkt ze. Jij bent het zonnetje bij ons thuis, maar je bent veel te lief. Had je maar iets meer de brutaliteit van Pien, de gedrevenheid van Bob of de rust van Valentijn. Maar dan bedenkt ze zich dat het goed is dat Indy die niet

heeft: dat maakt haar de bijzondere persoonlijkheid die ze is.

Moe, bezweet, maar zo blij en licht van hart drinken ze na afloop nog iets voor ze besluiten op huis aan te gaan. Ze nemen de tijd, want ze willen eerst iets lichts gaan eten voor ze – na overleg – besloten hebben toch met z'n allen weer per trein terug te gaan naar huis. Bovendien is het nu ontzettend druk in de richting van het openbaar vervoer en daar heeft Netta geen zin in. Genietend nipt ze aan haar frisdrank. Een tijdje later ziet ze dat er een aantal tafels en stoelen richting de uitgang worden gebracht en daar waarachtig de band op plaatsneemt. Uiteraard met voldoende bescherming om hen heen, maar overduidelijk bedoeld voor het overgebleven publiek, om eventueel handen te schudden en misschien zelfs een handtekening te scoren. Netta twijfelt: zal ze dat doen? Nee, weet ze nu al. Dat durft ze niet. Ze zien haar komen: de oer-Hollandse dame die een handtekening van de zanger wil: wat gênant. Daar is ze veel te oud voor. Wanneer ze een tijdje later richting de uitgang gaan, nadat Pien en zelfs Indy wel een handtekening op hun shirts hebben gekregen, ziet ze dat de man die naast haar stond te dansen in gesprek is met de toetsenist. Hij durft dus blijkbaar wel, bedenkt ze. En dan gooit ze haar schouders achterover en haar hoofd omhoog: hij wel, dan ik ook, gaat er door haar heen en met alle moed die ze kan verzamelen gaat ze in de intussen niet meer zo lange rij staan en stamelt even later, in haar beste schoolengels dat ze een groot fan is vanaf het begin en dat ze erg genoten heeft van het concert. Ze bedankt hen voor de mogelijkheid om zelfs dit te laten gebeuren en is overdonderd wanneer ze een hand krijgt en een foto van de band, met handtekeningen. Met een paar vuurrode wangen zegt ze dag en voegt zich bij haar kinderen, die gierend van de lach op haar zitten te wachten. Ze krijgt een high five en als ze blozend omkijkt om te zien of de bandleden haar niet uit zitten te lachen om haar acties, ziet

ze alleen maar lachende blikken, en duimen die omhooggaan. Leeftijdsgenoten die het begrijpen, denkt ze. Hoopt ze. Maar wat kan het haar schelen: zij heeft de tijd van haar leven gehad en dit pakt niemand haar meer af.

Ze leeft nog een paar dagen op haar roze wolk, hoort vanuit alle hoeken waar nog een kind te vinden is de muziek die ze tijdens het concert ook hoorden, maar dan is het ineens over. Daar is na een roerige periode van veel spullen die overal verspreid in het huis liggen en waar ze al een paar keer bijna over gestruikeld is, eindelijk het moment dat ze voor de laatste keer een kind uitzwaait. Indy heeft net haar allerlaatste spulletjes bij elkaar gepakt en na wel tien knuffels is ze in haar auto gestapt en is ze weggereden.

Het lijkt alsof de storm in het huis ineens is gaan liggen. Netta sluit de deur en gaat er met haar rug tegenaan staan. Ze houdt haar adem even in en luistert naar de geluiden in het huis. Ze hoort niets: het is echt stil. Geen kinderen die praten, geen muziek die uit welke hoek van de kamer dan ook klinkt. Ze is alleen, ze heeft het huis voor zichzelf. Het kroost is uitgevlogen. De tranen zijn ineens niet meer te houden. En Netta weet even niet of ze van blijdschap of van verdriet zijn.

Wanneer haar kinderen zijn uitgevlogen, zoekt Netta nieuw gezelschap

Weduwe Netta kampt met het legenessyndroom nadat haar kinderen het huis uit zijn. De stilte en eenzaamheid overvallen haar. Op een van haar vele boswandelingen ontmoet ze Caz, een ex-beroepsmilitair die is beschadigd door PTSS. Aanvankelijk wil Netta hun relatie zakelijk houden, maar toch groeit hun band. Als bouwwerkzaamheden op het woonterrein van Caz zijn PTSS verergeren, biedt Netta hem een slaapplek aan. Haar kinderen maken zich zorgen. Weet Netta wel waar ze aan begint?

Kirstin Rozema schrijft familieromans over herkenbare thema's. *Thuishaven* is een luchtig geschreven verhaal over verandering, keuzes maken en de relatie tussen ouder en kind.

ISBN 978 90 2055 382 6 NUR 344

9 789020 553826 >

www.romanserie.nl

Romanserie